

Arrest

nr. 238 058 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 8 april 2019 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 12 april 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juni 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op 24 juni 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvankelijk verklaard. Verzoeker werd gehoord op 10 oktober 2019.

1.3. Op 25 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 november 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn afkomstig van Lakhdara, Wilayat Souk Ahras. U heeft uw middelbaar onderwijs afgerond. U was beroepsmilitair van 1990 tot 1993 waarna u zou zijn ontslagen omdat u een praktiserend moslim bent. U werkte daarna als arbeider. In 1995 bent u tot een gevangenisstraf van vijf jaar veroordeeld omwille van diefstal. U werd reeds na twee jaar opsluiting vrijgelaten. U bent in 1999 gehuwd met M.(...) S.(...) (o.v. 6.308.971; CG 08/14881/BY). Jullie hebben samen drie kinderen : B.(...) E.(...) (o.v. 6.308.971), B.(...) F.(...) (o.v. 6.308.971) en B.(...) S.(...) (o.v. 6.308.971, geboren op 29/08/2017 te Luik). Jullie reisden legaal (paspoort met Schengenvizum F58402553 geldig 15/01/2008 -10/07/2008) vanuit Algerije naar Frankrijk, meer bepaald vanuit de haven van Annaba per schip naar de haven van Marseille. Op 2 september 2008 diende u hier in België samen met uw echtgenote een **eerste** verzoek om internationale bescherming in. Op 7 januari 2009 werd jullie verzoek onontvankelijk verklaard. Jullie kregen een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). U zou spoorloos zijn verdwenen nadat u uit het ziekenhuis was ontslagen waar u toen opgenomen was toen u zou hebben vernomen dat uw echtgenote een relatie had met iemand anders. U bent op 8 juni 2012 naar Algerije teruggekeerd met de vlucht JAF5471 van Jetairfly vanuit de luchthaven van Charleroi (Gosselies) naar die van Algiers. U en uw echtgenote waren 'mondeling' gescheiden. U woonde vanaf 2012 tot in 2019 in Sidi Amar, Wilayat Annaba. Uw echtgenote bleef in België. Zij diende op 9 juli 2010 een tweede verzoek om internationale bescherming in, hetwelk door het Commissariaat-generaal (CGVS) op 10 november 2010 geweigerd werd. Op 19 september 2011 diende ze een derde verzoek in, hetwelk op 3 juni 2014 door het CGVS werd geweigerd. Zij ging hier tegen in beroep, doch de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) heeft dit verworpen op 3 april 2015 aangezien zij niet ter zitting was verschenen. Zij had namelijk sedert 2009 een regularisatieprocedure (9bis) opgestart voor haarzelf en de kinderen I.(...) en F.(...), doch deze aanvragen werden tot tweemaal toe door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onontvankelijk verklaard. Op 5 december 2012 had ze andermaal een regularisatie (9bis) aangevraagd en werd haar dit op 30 december 2014 door de DVZ toegekend. Op 11 januari 2015 bent u met een Schengenvizum afgeleverd door Spanje (008801359 geldig van 10/01/2015 tot 08/02/2015) in Alicante geland om vervolgens naar België door te reizen in een poging om de plooiën glad te strijken met uw echtgenote. Dit was tevergeefs en op 16 juni 2015 bent u vanuit de luchthaven van Charleroi naar een onbekende bestemming gereisd. Er staan verschillende stempels van Algerije en Tunesië in uw paspoort en dit daterend van 2014, 2015 en 2016. Uw echtgenote is naar Algerije teruggekeerd en dankzij de familie is jullie relatie hersteld. Op 23 juni 2017 heeft uw echtgenote voor u een visumaanvraag ingediend op basis van artikel 10. Zij was op dat moment hoogzwanger van jullie dochter S.(...). Op 2 augustus 2017 ging u naar de Belgische ambassade in Algiers om er een visumaanvraag in te dienen in het kader van gezinshereniging. Op 21 maart 2018 werd deze aanvraag geweigerd.*

*Uw broer B.(...) Ma.(...) zat sinds 2003 in de gevangenis omwille van de moord op B.(...) M.(...). Uw broer was politieagent. In de aanloop naar zijn vrijlating in 2018 vernam u dat de familie B.(...), onder wie een gepensioneerd generaal, naar 'jullie buurt' was gegaan op zoek naar u en uw broer. In oktober 2018 werd uw broer vrijgelaten. In november of december 2018 bent u naar de dark al watani van Sidi Amar gegaan om hen in te lichten dat jullie bedreigd werden. De gendarme stelde een proces-verbaal op en ze gingen in dezer maatregelen treffen. Desondanks probeerden u en uw broer tevergeefs illegaal het land te verlaten. In februari 2019 hebben jullie uiteindelijk vanaf de kust van Annaba aan boord van een kleine boot naar Italië kunnen reizen. Uw vingerafdrukken werden op 17 maart 2019 in Teulada genomen. U reisde naar België door om hier op 12 april 2019 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 24 juni 2019 werd uw verzoek door het CGVS ontvankelijk verklaard. U vreest vervolging door de familie van B.(...) M.(...). Uw broer zou in Italië een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.*

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw verlopen Algerijns paspoort (11/11/2007 – 10/11/2012) met visum alsook dat van uw echtgenote en uw twee zonen en het origineel vonnis d.d. 2004 van de rechtbank van Guelma waarin uw broer B.(...) Ma.(...) tot 20 jaar celstraf is veroordeeld. In het administratief dossier bevinden zich ook stukken die u heeft neergelegd ter staving

van uw visumaanvraag op basis van artikel 10 : boardingticket vlucht JAF5471 d.d. 2012 GOSSELIES – ALGIERS, uw geldig paspoort (nr 142614115 geldig van 07/04/2014 tot 06/04/2024) met Schengenvisum afgeleverd door Spanje (008801359 geldig van 10/01/2015 tot 08/02/2015) en uw blanco strafblad afgegeven door de rechtbank van Souk Ahras (d.d. 02/05/2017).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U vreest nu door de nabestaanden van een slachtoffer van uw broer Ma(...), zijnde de familie B(...) (schrijfwijze overgenomen zoals in de Franse vertaling van het vonnis), te zullen worden gedood (Vragenlijst d.d. 05/06/2019 vraag 3 punt 4, p. 3; CGVS, pp. 10 en 11). U stelt dat jullie in het verleden reeds met de dood werden bedreigd, maar dat van zodra uw broer in 2004 veroordeeld werd de familie B(...) tot rust is gekomen (CGVS, p. 10; map documenten stuk 4). U heeft hier toendertijd geen melding van gemaakt bij de Algerijnse autoriteiten (CGVS, p. 10). Uw broer kwam in oktober 2018 vervroegd vrij (CGVS, pp. 10 en 11) waardoor jullie opnieuw bedreigd werden. U stelt dat de dreigementen aan jullie adres waren gericht, dus aan u en uw broer (CGVS, p. 10). De vrienden en de familie van B(...) kwamen naar jullie wijk op zoek naar jullie. Doch ze kwamen niet tot aan jullie deur (CGVS, p. 10). Via vernamen jullie dat een oom, een gepensioneerd generaal en een broer, genaamd A(...) roepnaam N(...), van het slachtoffer jullie met de dood bedreigden (Vragenlijst d.d. 05/06/2019 vraag 3 punt 5, p. 3; CGVS, p. 10). Logischerwijze gevraagd hoe u weet dat het dreigement ook aan u gericht is, geeft u kort aan dat u dit via kennissen van jullie vernomen hebben (CGVS, pp. 10 en 11). Gepolst waarom ook u bedreigd werd, werpt u op dat u de broer bent van de dader en indien ze hem niet kunnen treffen ze een ander dicht familielid zullen viseren. Bovendien was u gedurende alle zittingen aanwezig en had u de advocaat aangesteld (CGVS, p. 11). Deze redenering is toch wel bevreemdend te noemen aangezien u in sé niets te maken heeft met de dood van hun familielid en er u dus geen schuld treft. Uw naam staat ook nergens in de juridische stukken vermeld, dit in tegenstelling tot die van uw broer, B(...) Ma(...), zijn advocaat G(...) A(...) en uw ouders N(...) en H(...) K(...) (zie map documenten stuk 4). U ging in november / december 2018 bij de dark al watani van Sidi Amar melding maken van de dreigementen. Ze gingen maatregelen nemen (CGVS, p. 11). Er werd ook een proces-verbaal opgesteld, doch u heeft dit niet bewaard (CGVS, p. 13). U vergoelijkt deze laconieke houding door te stellen dat het een zinloze zaak is (CGVS, p. 13). Na confrontatie met het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard had dat u reeds kort vóór de vrijlating van uw broer werd bedreigd, dus voor oktober 2018, bevestigt u dit (CGVS, p. 13; Vragenlijst d.d. 05/06/2019 vraag 3 punt 5, p. 3). Gevraagd waarom u dan niet eerder naar de gendarmes bent gegaan gezien u reeds voor de vrijlating van uw broer bedreigd werd, vergoelijkt u dit door te stellen dat het geen zin had aangezien uw broer nog in de gevangenis zat en ze niets zouden doen. De politie en de veiligheidsdiensten zouden niet geïnteresseerd zijn in dit soort zaken (CGVS, p. 13). Deze laconieke houding houdt geen steek aangezien u zelf aangeeft in november of december 2018 wel naar uw autoriteiten te zijn gestapt waarmee u duidelijk aangeeft wel degelijk vertrouwen te hebben in het gegeven dat ze u ernstig zouden nemen en iets voor u zouden doen (CGVS, p. 11). Er is dus geen enkele reden waarom u op zijn minst hiervan geen aangifte zou hebben gedaan. U verklaart daarenboven zelf expliciet dat ze zeiden dat ze maatregelen gingen nemen (CGVS, p. 11). Gepeild wat er hierna nog is gebeurd, geeft u aan direct daarna samen met uw broer verschillende pogingen te hebben ondernomen om het land te verlaten (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u niet gebleven bent aangezien de autoriteiten maatregelen gingen treffen, werpt u op dat er in Algerije veel mensen worden vermoord en dat de wet van de jungle wordt toegepast. U stelt dat niemand u kon beschermen aangezien de bedreiging uitgaat van een hoge generaal (CGVS, p. 13). Het hoeft geen betoog dat dit geen afdoende verschooning biedt waarom u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van uw autoriteiten. Uw verklaringen zijn te vaag en te algemeen om dit hieruit te kunnen afleiden. Het gegeven dat de autoriteiten wel een proces-verbaal

hebben opgesteld geeft aan dat ze uw zaak wel degelijk au sérieux namen. Het gegeven dat u dit stuk niet heeft bewaard doet op zich wel enigszins de wenkbrauwen fronsen CGVS p.13). Tot slot bevestigt u dat bij uw terugkeer in 2012 tot 2019 geen problemen heeft gekend met de Algerijnse autoriteiten (CGVS, p. 13). Dit blijkt ook uit het feit dat u tussen 2014 en 2016 verschillende malen het land legaal in en uit bent gereisd (zie mapje documenten stuk 5). U heeft ook in 2017 op de rechtbank een uittreksel uit het strafregister verkregen om toe te voegen aan het dossier om een visum in het kader van een gezinshereniging aan te vragen. Uit dit document blijkt dat u een blanco strafblad hebt (zie mapje documenten stuk 6). Uit bovenstaande observaties blijkt duidelijk dat, indien het zover zou komen, er geen enkele reden is waarom u niet op de steun en de bescherming van de Algerijnse autoriteiten zou kunnen rekenen.

In de marge dient te worden opgemerkt dat uzelf aangeeft dat uw problemen van 'in uw ver verleden', zijnde uw ontslag in 1993 als beroepsmilitair en uw detentie omwille van diefstal, niet meer aan de orde zijn aangezien de problemen ondertussen opgelost zijn (Vragenlijst d.d. 05/06/2019 vraag 3 punt 5, p. 3).

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde stukken wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie gezien ze betrekking hebben op elementen die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en voert hij aan dat de motivering van de bestreden beslissing berust op een appreciatiefout.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met alle elementen, met inbegrip van de voorgelegde stukken, rekening moet houden om over de geloofwaardigheid van het relaas te oordelen. *In casu* steunt verzoeker zijn vrees op de vervroegde vrijlating van zijn broer Ma. B.. Hij legt het origineel vonnis neer waaruit de veroordeling van zijn broer tot 20 jaar celstraf blijkt. Door de vervroegde vrijlating, die tegenpartij niet betwist, kwamen er doodsb bedreigingen van de familie B. omwille van de dood van hun familielid jegens verzoeker en zijn broer. De geloofwaardigheid van deze feiten wordt dus versterkt door het vonnis in kwestie, aldus verzoeker.

Verzoeker merkt daarnaast op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen conform artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de plicht heeft om een zorgvuldig onderzoek te voeren. Volgens verzoeker werd hem tijdens het persoonlijk onderhoud echter niet de mogelijkheid gegeven om zijn relaas uiteen te zetten. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal niet ontkent dat hij en zijn broer worden gevisieerd door dreigementen maar meent dat *"er geen enkele reden is waarom u niet op de steun en de bescherming van de Algerijnse autoriteiten zou kunnen rekenen."* In het trekken van deze conclusie verliest het Commissariaat-generaal volgens verzoeker echter uit het oog dat de oom, die het slachtoffer van zijn broer opvoedde en die ermee dreigt verzoeker en zijn broer te doden, generaal was. Dusdanig schendt het Commissariaat-generaal naar mening van verzoeker de motiveringsplicht en het beginsel van zorgvuldig bestuur. Verzoeker voegt hier nog aan toe: *"Volgens het Artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 (...)*

moet een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door de verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan.

Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van het Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de beschermingsstatus te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains »

De tegenstrijdigheden die aangehaald werden in de bestreden beslissing zijn niet van deze aard dat de ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten.

Uw Raad verwijst trouwens regelmatig naar dit beginsel in zijn arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas.

Er werd reeds door Uw Raad beoordeeld dat: « il peut être exigé, dans le cadre de cette procédure, que le demandeur d'asile produise à l'appui de sa demande des récits constants et dépourvus de contradictions de nature à en ruiner la crédibilité; que les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables »(...). Wat niet het geval was in casu.”

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat hij te vage en te algemene verklaringen aflegde om te kunnen afleiden dat de positie van deze oom een concrete bescherming door de Algerijnse overheid verhindert, voert verzoeker aan dat hier niet specifiek naar werd gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud. Het Commissariaat-generaal komt naar mening van verzoeker dus niet tegemoet aan de onderzoeksplicht.

Verzoeker besluit: “Zodoende overtreedt het CGVS artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003. De tegenpartij miskent tevens de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

Uit het voorgaande, blijkt de manifeste beoordelingsfout door het CGVS die essentiële elementen heeft nagelaten in haar beoordeling omtrent de geloofwaardigheid en de daaruit volgende gegronde vrees tot vervolging. Verzoeker beroept zich bovendien op de verkeerde beoordeling, op het gebrek, fout of tegenstrijdigheid in de oorzaken en/of motieven en, minstens op het voordeel van de twijfel.

Verzoeker dient bijgevolg te worden erkend als vluchteling en de internationale bescherming te verkrijgen.”

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn stelling dat ook hij met de dood wordt bedreigd door de familie B. omdat hij de broer is van de dader, indien ze zijn broer niet kunnen treffen ze een ander dicht familielid zullen viseren, hij bovendien gedurende alle zittingen aanwezig was en hij de advocaat had aangesteld, toch wel bevreemdend te noemen is aangezien verzoeker in se niets te maken heeft met de dood van hun familielid en er hem dus geen schuld treft en zijn naam ook nergens in de juridische stukken staat vermeld, (ii) er geen enkele reden is waarom hij, indien het zover zou komen, niet op de steun en de bescherming van de Algerijnse autoriteiten zou kunnen rekenen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) hij zelf aangeeft dat zijn problemen van ‘in zijn ver verleden’, zijnde zijn ontslag in 1993 als beroepsmilitair en zijn detentie omwille van diefstal, niet meer aan de orde zijn aangezien de problemen ondertussen opgelost zijn en (iv) de door hem neergelegde documenten niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie gezien ze betrekking hebben op elementen die niet ter discussie staan.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 november 2019 (CG nr. 0814881Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. In de mate verzoeker, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'* van UNHCR aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de beschermingsstatus te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen (geloofwaardige) elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.1. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat zijn broer in 2004 tot 20 jaar celstraf werd veroordeeld wegens moord op M.B., dat zijn broer in oktober 2018 vervroegd vrijkwam en dat verzoeker thans vreest dat hij net zoals zijn broer door de nabestaanden van het slachtoffer zal worden gedood. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt evenwel op goede gronden dat verzoeker op basis van deze door hem uiteengezette asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt een nood te hebben aan internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad wijst er te dezen op dat de veroordeling van verzoekers broer en diens vervroegde vrijlating niet worden betwist. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, kan op basis van het door hem neergelegde vonnis, waarvan de authenticiteit evenmin in twijfel wordt getrokken, echter niet worden besloten dat ook verzoekers verklaringen omtrent de doodsb bedreigingen uitgaande van de familie B. aan het adres van verzoeker en zijn broer geloofwaardig moeten worden geacht. Verzoeker gaat overigens uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkent dat ook hij net zoals zijn broer wordt gevisieerd door de dreigementen. In de bestreden beslissing wordt immers uiteengezet (1) dat verzoeker, gevraagd hoe hij weet dat het dreigement ook aan hem gericht is, slechts kort aangeeft dat hij dit via kennissen heeft vernomen en (2) dat verzoekers stelling dat ook hij met de dood wordt bedreigd door de familie B. omdat hij de broer is van de dader, indien ze zijn broer niet kunnen treffen ze een ander dicht familielid zullen viseren, hij bovendien gedurende alle zittingen aanwezig was en hij de advocaat had aangesteld, toch wel bevreemdend te noemen is aangezien verzoeker in se niets te maken heeft met de dood van hun familielid, er hem dus geen schuld treft en zijn naam ook nergens in de juridische stukken staat vermeld. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op verzoekers laconieke houding. Zo wordt opgemerkt dat (a) hij blijkens zijn verklaringen in november/december 2018 bij de dark al watani van Sidi Amar melding ging maken van de dreigementen maar hij het proces-verbaal dat naar aanleiding van zijn klacht werd opgesteld vreemd genoeg niet heeft bewaard, hetgeen enigszins de wenkbrauwen doet fronsen en (b) uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat hij reeds kort vóór de vrijlating van zijn broer werd bedreigd, dus voor oktober 2018, en zijn uitleg waarom hij dan niet eerder naar de gendarmes is gegaan, namelijk dat dit geen zin had aangezien zijn broer nog in de gevangenis zat, dat ze niets zouden doen en dat de politie en de veiligheidsdiensten niet geïnteresseerd zijn in dit soort zaken, geen steek houdt aangezien hij zelf aangeeft in november of december 2018 wel naar zijn autoriteiten te zijn gestapt waarmee hij duidelijk aangeeft wel degelijk vertrouwen te hebben in het gegeven dat ze hem ernstig zouden nemen en iets voor hem zouden doen en er dus geen enkele reden is waarom hij op zijn minst hiervan geen aangifte zou hebben gedaan. Ook deze elementen doen vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde bedreigingen aan zijn adres. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat het commissariaat-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing uit het oog is verloren dat de oom van het slachtoffer, die hem en zijn broer met de dood bedreigt, een generaal was. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen in dit verband, doch correct vaststelt dat (i) zijn verklaringen dat er in Algerije veel mensen worden vermoord, dat de wet van de jungle wordt toegepast en dat niemand hem kon beschermen aangezien de bedreiging uitgaat van een hoge generaal te vaag en te algemeen zijn om hieruit te kunnen afleiden dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn autoriteiten, (ii) het gegeven dat de autoriteiten wel een proces-verbaal hebben opgesteld aangeeft dat ze zijn zaak wel degelijk au sérieux namen en verzoeker daarenboven zelf expliciet verklaarde dat ze zeiden dat ze maatregelen gingen treffen en (iii) hij bevestigt dat hij bij zijn terugkeer in 2012 tot 2019 geen problemen heeft gekend met de Algerijnse autoriteiten, dit ook blijkt uit het feit dat hij tussen 2014 en 2016 verschillende malen het land legaal in en uit is gereisd, en hij bovendien een blanco strafblad heeft. Op basis van deze vaststellingen oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen enkele reden is waarom verzoeker, indien het zover zou komen, niet op de steun en de bescherming van de Algerijnse autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoeker brengt met zijn kritiek in het verzoekschrift geen argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De Raad benadrukt in dit verband dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. De Raad verwijst in dit verband naar artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en in het algemeen wordt geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad herhaalt nogmaals dat uit verzoekers verklaringen duidelijk naar voren komt dat hij wat betreft de voorgehouden bedreigingen aan zijn adres beroep kon doen op zijn autoriteiten, dat ze zijn zaak au sérieux namen, dat er immers blijkens zijn verklaringen een proces-verbaal werd opgesteld en ze hem bovendien zeiden dat ze de nodige maatregelen gingen treffen. Verzoeker heeft echter niet afgewacht en begon onmiddellijk samen met zijn broer verschillende pogingen te ondernemen om illegaal het land te verlaten, waar zij in februari 2019 ook in geslaagd zijn. Verzoeker maakt met zijn blote beweringen tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, noch dat hij in geval van eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Algerije desgevallend geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Algerijnse autoriteiten.

Tot slot wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift, tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten en zijn relaas uiteen te zetten. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift en tot op heden geen bijkomende elementen aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker laat ook na te concretiseren welke aspecten van zijn relaas of welke details over concrete elementen hij niet zou hebben kunnen toelichten, hij toont evenmin concreet aan welke elementen of gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch specificeert hij welke bijkomende vragen zijn inziens nog gesteld hadden moeten worden, noch toont hij aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Hij stelt in dit verband slechts: *“In de beslissing, stelt het CGVS dat Verzoeker te vage en te algemene verklaringen aflegde om te kunnen afleiden dat de positie van deze oom een concrete bescherming door de Algerijnse overheid verhindert hoewel hier niet specifiek naar werd gevraagd tijdens het gehoor. Het CGVS ontbreekt bijgevolg aan de aangehaalde onderzoeksplicht.”*, doch deze bewering vindt geen steun in het administratief dossier. De Raad verwijst te dezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet en herhaalt dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe hij weet dat de doodsb bedreiging uitgaande van de gepensioneerde generaal ook aan hem gericht is, waarop hij slechts kort en vaagweg aangaf dat hij dit via kennissen heeft vernomen. Verzoeker werd bovendien bevraagd omtrent de pogingen die hij heeft ondernomen om bescherming te krijgen van de Algerijnse autoriteiten. Hij verklaarde dienaangaande dat hij in november/december 2018 bij de dark al watani van Sidi Amar melding ging maken van de dreigementen, dat er een proces-verbaal werd opgesteld en dat de gendarmes hem ook zeiden dat ze

in deze maatregelen gingen treffen. Aan verzoeker werd dan ook logischerwijze gevraagd waarom hij dan niet in Algerije is gebleven aangezien de autoriteiten maatregelen gingen treffen, waarop hij niet verder kwam dan de algemene stelling dat er in Algerije veel mensen worden vermoord en dat de wet van de jungle wordt toegepast, en de loutere bewering dat niemand hem kon beschermen aangezien de bedreiging uitgaat van een hoge generaal. Aan verzoeker werd aldus ruimschoots de kans geboden om toe te lichten waarom hij meent dat de positie van de oom van het slachtoffer een afdoende bescherming door de Algerijnse overheid verhindert. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd aan verzoeker bovendien nog expliciet de vraag gesteld of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en p. 13-14). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan evenwel worden bijgetreden in diens oordeel dat verzoekers algemene en vage verklaringen in dit verband niet kunnen volstaan om te besluiten dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn autoriteiten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas voldoende concreet toe te lichten en de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ten kwade worden geduid dat verzoeker vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt en verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin verwijten dat de *protection officer* meer vragen had moeten stellen zodat verzoeker zijn asiëldossier had kunnen vervolledigd worden. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift overigens louter tot het herhalen van zijn eerdere ongefundeerde beweringen en brengt tot op heden aldus nog steeds geen bijkomende concrete elementen bij ter staving van zijn stelling dat de positie van de oom van het slachtoffer een afdoende bescherming door de Algerijnse overheid verhindert.

Wat betreft verzoekers opmerking in het verzoekschrift dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden niet van dien aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten, volstaat het erop te wijzen dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins gebaseerd is op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat hij zelf aangeeft dat zijn problemen van 'in zijn ver verleden', zijnde zijn ontslag in 1993 als beroepsmilitair en zijn detentie omwille van diefstal, niet meer aan de orde zijn aangezien de problemen ondertussen opgelost zijn.

2.4.3. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Verzoekers verlopen Algerijns paspoort (11/11/2007 – 10/11/2012) met visum alsook dat van zijn echtgenote en zijn twee zonen, het origineel vonnis dd. 2004 van de rechtbank van Guelma waarin verzoekers broer tot 20 jaar celstraf werd veroordeeld, het boardingticket vlucht JAF5471 dd. 2012 Gosselies – Algiers, zijn geldig paspoort (nr. 142614115 geldig van 07/04/2014 tot 06/04/2024) met Schengenvisum afgeleverd door Spanje (008801359 geldig van 10/01/2015 tot 08/02/2015) en zijn blanco strafblad afgegeven door de rechtbank van Souk Ahras (dd. 02/05/2017), betreffen immers elementen die in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. Geen van deze documenten kunnen echter een ander licht werpen op de hoger gedane beoordeling van verzoekers asiëlmotieven.

2.4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asiëlmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Algerije zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel

48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Waar verzoeker voorts artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven bij artikel 16 van het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS